



# Հովհաննես Թումանյան

## Լուսավորչի կանթեղը

Կես գիշերին կանթեղը վառ  
Կախ է ընկած երկրնքից,  
Լուսավորչի կանթեղն անմար  
Հայոց սրբնած երկրնքից:

Կախ է ընկած առանց պարան  
Արագածի կատարին,  
Ու սեղանից հսկայական  
Լույս է տալիս աշխարհին:

Լույս է տալիս երկա՛ր դարեր

Ու վառվում են միշտ անշեջ  
Սուրբի մաքուր արցունքները  
Յուղի տեղակ նրա մեջ:

Ոչ մարդկային ձեռ կրհասնի  
Էն ահավոր բարձունքին,

Եվ ոչ քամին կրհանգցրնի՝  
Վիշապ-քամին ահագին:

Երբ պատում է մութ խավարը  
Չընաշխարհիկ մեր երկրին,  
Երբ տիրում է ահն ու վախը

Թույլ, կասկածոտ սրտերին,

Ով անմեղ է, լիքը սիրով  
Ու հավատով անասան,  
Ով նայում է վառ հույսերով  
Դեպի Հայոց ապագան,

Նա կտեսնի էն մըշտավառ  
Ջահը կախված երկրնքից,  
Ասես՝ աստծո աչքը պայծառ  
Հսկում է ցած երկրնքից:

1902